

Maal for Die ved gjensidig Smødefkommen at naae til et Resultat, saaledes som man forudsatte i 1866, saa behøves der ganske vist ikke nogen Forandring, og det vilde være det Allerheldigste. Deri er jeg fuldstændig enig. Er det derimod ikke Tilfældet, da maa jeg formene, at det vilde være langt heldigere, om man enedes om et saadant Tillæg til eller Forandringer i Grundloven, som forebyggede Gjentagelser i Stedet for at Gjentagelserne skulde komme. Andre Udtalelser gaa jo ud paa, at man maatte søge tilveiebragt saadanne Ændringer i Grundloven, og blandt dem, der have udtalt sig for Ændringer, er et Par, som er gaaet i den Retning, at det, som man saa først og fremmest maatte ønske, var en Tilbagevenden til 5te Juni Grundloven af 1849. Nu gad jeg dog egentlig vide, hvorpaa disse ærede Talere støtte deres Formening om, at man saa vilde være sikker paa, at ikke det samme Tilfælde kunde indtræde, at de to Thing ikke enedes om Finantsloven. Det er jo en bekendt Sag, at i den Tid, der ligger forud for 1866, har der gjentagne Gange været Uoverensstemmelser og væsentlige Uoverensstemmelser mellem Folkethinget og Landstthinget om Finantsloven, men som ganske vist ikke have ført til, at der ikke kom nogen regelmæssig Finantslov til Stede, men hvorfor? Fordi den Gang tog dette Thing Hensyn til det andet Things Mening om Finantsloven, fordi den Gang en Mand, en Autoritet her i Salen, som blev citeret her i Gaar og med fuld Føie som en af de mest fremragende Mænd, dette Thing har bejdet, nemlig Tscherning, mere end nogen Anden advarede dette Thing imod ikke at tage Hensyn til Landstthingets Mening, og netop fremhævede, at Resultatet deraf vilde blive det, at naar man den 1ste April stod uden Finantslov, da var Regjeringen nødt til at handle paa sin egen Haand. Han advarede netop dette Thing mod at gjøre det, som Thinget gjentagne Gange har gjort, nemlig ved ikke at tage Hensyn til Landstthingets Mening at tilveiebringe en Situation, hvor der ikke var nogen regelmæssig Finantslov, og hvor Regjeringen, som Tscherning forudsatte, var nødt til at handle paa egen Haand. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvorpaa de ærede Medlemmer ville støtte den Formening, at 5te Juni Grundloven vilde have sikret mod Konflikt imellem de to Thing. Nei, Forfjellen var den, at den Gang var der en Forhandlings- og Overenskomsts Aand til Stede; den er forsvunden og det er Grunden til, at vi nu staa saaledes, at vi maa søge en Udvei til i Mangel af Overenskomst alligevel at frem-

twinge et Resultat. Naar maa saa vil spørge om, paa hvilken Maade det er muligt uden at gaa noget af Thingenes Ret for nær og uden at gaa den samlede Rigsdags Ret for nær, da kan jeg kun sige, at Regjeringen har ærlig bestræbt sig for at anvise en Veie, ad hvilken intet af Thingenes gjensidige Ret vil blive krænkert, en Maade paa hvilken man vilde kunne sikke sig et Resultat, naar Overenskomst brast, et Resultat, som var saa lidt faretruende for Almenvellet som muligt, skjøndt det altid kun blev en sørgelig Udvei, kun blev det Næstbedste, idet det Bedste ubetinget er, at man enes. Naar man overensstemmende med vor nuværende Forsatning vil fastholde de to Things Ligeberettigelse til Afgjørelse af ethvert Lovgivningsspørgsmaal og selvfølgelig ogsaa af ethvert Spørgsmaal, der foreligger paa Finantsloven, saa ser jeg ikke rettere end, at enhver Udvei, der skal sikke, at der fremkommer et Resultat, skjøndt de to Thing, saa længe de kunne, fastholde afvigende Meninger, at enhver saadan Afgjørelse kun kan finde Sted ad en af to Veie, enten derved, at man anerkjender en Autoritet uden for selve Rigsdagen, staaende saa høit og saa selvstændigt, at den kan bruges som Opmand til Afgjørelsen. Det blev antydet af en æret Aler i Dag, at man vil kunne ty til Høiesteret. Det er en smuk Anerkjendelse af Høiesterets ophøiede Stilling, men jeg tvivler meget om, at Høiesteret vilde være den rette Autoritet til at afgjøre Hensigtsmæssigheds-hensyn, hvad Finantslovsbevillinger angaar. Det skulde glæde mig, om det maatte kunne lykkes Nogen at finde og paavise en saadan Autoritet og faae den staaet almindelig Anerkjendelse, saa at man kunde ty til en saadan Autoritet i det uheldige, sørgelige Tilfælde, at de to Thing ikke kunne enes om Finantslovsbevillinger. Jeg har ikke set mig i Stand til at foreslaa Rigsdagen en saadan ophøiet Afgjørelse, men kan man ikke finde den, bliver der aabenbart kun Et tilbage; naar man indtil den 12te Time ikke vil komme overens, saa maa man lade Tilfældet raade. Man kan klæde dette Tilfælde paa paa uendelig mange forskjellige Maader, og det ærede Medlem fra Viborg (Klein) antydede, da han havde Ordet, forskjellige Dragter, det kunde iføres. Det indrømmer jeg, det lader jeg være et aabent Spørgsmaal; men jeg vil hævde bestemt, at hvis man har en Afgjørelse, hvor to Ligeberettigede ere af forskjellig Mening, da er der ingen anden Afgjørelsesmaade mulig end enten en Opmand, der staaer over og udenfor Spørgsmaalet, eller ogsaa Tilfældet. Skulde jeg fælle deri, vil i mine Tanter den, der kan